

ÜNNEPI Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója

VIII. évfolyam 2. szám

2001. március-április

Tartalom:

Ez az a nap, amelyet az Úr adott, hogyan ujjongjunk.....	1
A szenvedés a megváltás misztériuma	2
Pápai áldás a betegeknek.....	3
A „PÉNTEKI” ifjúsági közösség	4
Görgey Gábor: Még ma (vers).....	5
A templomkert rendezési javaslata	6
John Henry Newman imája.....	7
Papszentelés és újmise	7
Jó volt olvasni: Weöres Sándor: Harmadik szimfónia (vers).....	8
Plébániai Karitás: Emlékezve készülünk	9
A hónap szentje: Szent Márk	9
Isten jelenlétében élni! Barsi Balázs gondolatai	10
Fiataloknak: Én hiszek a magam módján... ..	11
Hírek a plébánia életéből.....	12

Ez az a nap, amelyet az Úr adott, hogyan ujjongjunk, s örvendjünk rajta

A nagybőjti idő a maga önmegtágadásaival, erénygyakorlataival és bűnbánatával a földi élet foglalata. A húsvéti idő pedig az örök élet fényének átsugárzása és ennek megfelelően a felszabadult lelki örvendezés ideje. De amilyen gazdag és kidolgozott a szent negyven nap és amilyen hangsúlyos a kereszthordozás (egyébként nagyon fontos) gondolata, oly kevésbé nyilvánul meg ez az öröm. Elég arra gondolnunk, hogy templomaink falán ott láthatjuk Jézus kereszttútjának állomásait 14 képben, míg a feltámadás eseménye csak itt-ott kap helyet tizenötödikként. A húsvét gondolatvilágának kibontakoztatására már terjesztik azt a stációsorozatot, a fény útját vagy öröm útját, amely a megdicsőült Úrral való találkozásokat tárja eléink feltámadásától a Szentlélek elküldéséig. Talán eljön majd az az idő, amikor teret hódít a lelkiségben és a művészetben, mint a kereszttút megrendítő képsora. Az évnek erre az ötven napjára templomainkban is átcsereljük őket, magatartásunkból is félretéve a búskomorságot, a kesergést, hogy lelkünk is az öröm fehér színébe öltözzön, mint a liturgia, hogy a XXI. század embere számára ez a megváltás örömeiben élő kereszténység legyen példaadó és útmutató Krisztus felé. Mert akit keresztre feszítve megölték, feltámadásával diadalmaskodott a halálon és mi őt az élők között keressük és köszöntjük.

Ha az első keresztények idejére tekintünk, tőlük is példát kapunk erre. Ekkor még szerves egységet alkotott a Szendés és Feltámadás eszméje, egy ünnepben ülték meg emlékezetét, mert a kettő együtt a Megváltás. Az ünneplés szembeszökő mozzanata volt a „fényesség éjszakájának édes virrasztása”. Valószínűleg már az apostolok korától fennmaradtak ilyenkor a keresztények, eleinte azért is, mert megülték az egyiptomi kivonulás emlékére a zsidó széder-vacsorát. Jézus feltámadása pedig hajnal előtt történt, és ők pontosan akkor ünnepelték annak emlékezetét. A IV.-V. században Szent Ágoston már azt mondhatta, hogy az egész világ virraszt ezen az éjjelen. A liturgiában ma is megtalálhatók őseink nagy népi örömeinek nyomai. Az Exultet, a húsvéti örömeinek így biztat: „Visszhangozzék a nép szent éneke, bátran töltse be az Isten házát.” A szentmise könyörgései a húsvéti örömről szólnak. Legyen mindez szemünk előtt, mikor a vigilia szertartás végén a körmenetre indulunk.

Szintén az első századok szokása volt, hogy a hittanulók, akiket húsvét vigiliáján kereszteltek és a szentáldozásban is ekkor találkoztak először Jézussal, az áldozáskor a szentostya mellett mézzel ízesített tejet is kaptak, amely a megváltás örömeinek édességét jelképezte. „Krisztussal együtt ti is feltámadtatok” – írja Szent Pál apostol. Így ez nekünk is osztályrészünk, ha vele együtt meghalunk a bűnnek. Nem jelképesen, hanem valóságosan. Hiszen az a szakítás, amelyet a kereszténynek meg kell tennie a bűn világával szemben csak a halálhoz hasonlítható. Visszafordíthatatlan folyamat, az ember nem visz magával semmit régi életéből. Ez kegyelem. Merjük kérni Istentől ezt a nagy kegyelmet, hogy üdvösségünk, melyet Krisztus drága áron szerzett, számunkra is szilárd bizonyossággá váljék, örömünk pedig felhőtlen legyen.

Szalai Attila

A szenvedés a megváltás misztériuma

Az idei húsvéti lelkigyakorlatra dr. Márfi Gyula veszprémi érsek urat vártuk. Sajnos megbetegedett, így régi plébánosunk dr. Szabó Gyula, szintén fájdalokkal küszködve, elvállalta lelki gondozásunkat. Pénteken este Stróber László apát úr elmélkedett.

Jézus így szólt Péterhez: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálótokat halfogásra.” (Lk 5,4) Krisztus bennünket is felszólít: fedezd fel szíved, lelked mélyén a te Istenedet. Tedd meg Istenakarátát a Szentlélek bölcsességének segítségével.

A Szentatya az új évezred kezdetén enciklikájában hálát ad a Mindenható Istennek. Az irgalomra szoruló bűnösök továbbra is vigasztalást találnak. Reménységgel, bizalommal tekintünk Istenünkre, hisz sokszor megbotlunk, elesünk, bűnösök vagyunk.

Amikor az ember elveszti Istent, úgy érzi, jelentéktelen dologtól szabadult meg. Nem hiányzik neki, de önmagából hiányzik valami. Azt hisszük, Istent valahol kívül kell keresnünk, de Ő belülről szól hozzánk. Belső fényességéből forraszik, hogy tudunk hinni a mennyországban, az igazságban, szépben. Ha kialszik a fény bennünk, a világ is elveszti ragyogását.

A bűn fala torlaszként áll Isten és ember között. Kirekeszt, nem enged, hogy visszataláljunk belsőnkbe. Az Istenhez vezető út a magányban vezet, nem a világban vár ránk, hanem lelkünk mélyén. Az istenkereső bűnbánat emel a belső hangnak és fénynek a forrásához. Teljes erővel kérjük az Urat, hogy legyőzzük a bűntudat válságát. Tekintsünk Krisztusra, aki haza vezet bennünket Istenhez.

Jézus a bűnösök barátja. Ő, aki egészen ártatlan volt, tudta csak

igazán szeretni a bűnösöket. Bezeg mi, magunk is vétkesek, elhataroljuk magunkat attól, akit a közvélemény elítél.

„Mondom nektek, ...nagyobb öröm lesz a mennyek országában egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, akinek nincs szüksége rá, hogy megtérjen.” (Lk 15,7) Ezt az evangéliumi példázatot sokszor nagyon furcsálljuk, de ha nem számítjuk magunkat a kilencvenkilenchez, akkor érezhetjük át azt az örömet, amit Isten érez, ha valaki hazatér. A bűnben elvesztettek vagyunk, s csak az menthet meg, ha valaki elindul keresésünkre. A mi Jézusunk állandóan keresésben van, össze akarja szedni minden szétszóródott kincsét. Ebben az összefüggésben mi is mélyebben élhetjük meg a megtérést. Átadjuk magunkat Jézusnak, rábizzuk magunkat. Mikor bevalljuk, az Ővéi vagyunk, ez a megtérés. Mikor rájövünk, Őhöz tartozni öröm és boldogság, akkor megtértünk Hozzá.

Amiből egy kicsi elveszett, az már nem egész. Ezért örül Jézus minden kis darabnak, mert az egész összetartozik, s Ő szeretné egybefoglalni. Az ember nélkülözhetlenné válik, az Isten nem akarja, hogy elveszünk. A mi elsiratott életünknek is értelme lesz, ha az Úr Jézus kezébe veszi.

A megváltás lényege a mennyei öröm. A mi Urunk csodálatos hírrel érkezett hozzánk, elárulta az égi örömet, ami munkáját, irgalmasságát kíséri. Megmutatta az Atya örömét, a bűnbocsánatot.

Isten nem féltékeny a világra, hisz Ő alkotta. De ne nélküle akarjunk neki örülni, mert az a bűn.

Jézus azért jött, hogy megmutassa Isten irgalmas szívét, összegyűjtse a bűnösöket, hogy ne botránkozzunk meg másokon.

Jézus a bűnösök barátja, megment, nehogy félelemből elmeneküljünk Tőle. Adjuk át Neki magunkat úgy, ahogy vagyunk, s akkor öröm lesz az égben, mert valaki megtért Istenhez.

A mi Urunk felkínálja nekünk végtelen szeretetét és kitarja a felé vezető utat. Ezen az úton minden az Isten akarata szerint történik, Jézus irgalmassága kísérel bennünket.

A Szentírás viselkedések, szabályok gyűjteménye, amik régen történtek.

„Kinek tartják az emberek az Emberfiát?” (Mt 16,13) kérdezte Jézus, s Péter így felelt: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia.” (Mt 16,16) Számunkra az egyetlen helyes magatartás a hódolat, a meghajlás, az engedelmisség. Ő az Úr, az Isten Fia, az Isten küldötte.

Pilátus is felteszi a kérdést: Te vagy a zsidók királya? (Jn 18,33) Jézus így válaszolt: Az én országom nem ebből a világból való! ...Arra születtem, s ezért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, hallgat szavamra. (Jn 18,36-37) Hallgatunk Krisztusra, azt tartjuk helyesnek, igaznak, követendő életszabálynak, amit Ő tanított.

Kitárjuk előtte a szívünket, rábizzuk magunkat, azonosulni szeretnénk az akaratával. Az Ő szemével nézzük a világot. Látjuk a gondviselés törvényét, az Úr akarata érvényesül. Az Isten gyermekeit, Krisztus testvéreit látjuk. Elengedhetetlenül szükséges ez a magatartás.

A világ testvériségének, békéjének gondolata vallásos téma. Elfogadjuk-e Istent Atyánknak, akkor testvérei leszünk egymásnak. Mi az időben élünk, Jézus az örökkévalóságban.

A szenvedés a megváltás misztériuma *(Folytatás a 2. oldalról!)*

Mikor Jézus a vízen járt, (Mt 14, 22-33) Péter kérte, hadd menjek hozzád. Krisztus hívta, gyere. Péter ment a biztonságból a bizonytalanságba. Tudta, hogy nem a víz tükreére lép, hanem Jézus szavára. Jöjj! Bennünket is így hív.

Lázár sírjánál Jézus megígérte a lélek örök életét és a test feltámadását. „**Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még, ha meghal is, élni fog.**” (Jn 11,25) Nem halunk meg örökre, feltámadott testtel, megdicsőült lélekkel együtt leszünk Krisztussal a mennyek országában.

Nagycsütörtökön így búcsúzott tanítványaitól: „Azért megyek el, hogy helyet készítek nektek. ...Újra eljövök, és magammal vislek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.” (Jn 14,2-3)

Jézus mindig mellettünk van. Reményünk, hogy fogjuk a kezét, ő meg a miénket. Ebben nem szabad kételkednünk. Ha kételkedünk, nem bízunk, előbb-utóbb elmerülünk.

Mire hív bennünket? Jézust követni kell:

- könnyű a jeruzsálemi bevonulásnál
- nehéz a keresztnél.

De mindkettőre hív az Úr, aki követni akar engem, vegye fel keresztjét és tagadja meg magát. Ha kereszttel megyünk, nem kellünk senkinek, kinek imponál a keresztre feszített Jézus? Csak úgy követhetjük, ha felvesszük a

keresztet. A szenvedés a megváltás misztériuma.

A kereszt az üdvösség jele, az üdvösség útja, hogy kiválasztott bennünket az Isten. Vele alakítjuk ki a lelkünket. Nincsen olyan kereszt, amelyen ne volna Krisztus. **Ha keresztet hordozunk, Krisztust hordozzuk.** Ez a kereszt titka.

A reményben Jézus odaadja a kezét. Ha Ő velünk van, minden könnyebb. Az Úr felénk fordul: Szeretsz engem? Nekünk is bizonyítani kell. Bennünket is ér szenvedés, baj, kár, szerencsétlenség. Megesik, hogy az ember kikel Isten ellen. Istenszeretet azt jelenti, hogy Őt minden körülmények között mindennél többre, nagyobbra értékeljük. Ne múljon el egyetlen nap sem, hogy ne gondoljunk rá. Keressük a Krisztussal való találkozást a vasárnapi szentmiséken. Amennyire becsüljük a szentmisét, annyira szeretjük Krisztust. Egyesüljünk Vele a szentáldozásban, ez a legnagyobb szeretet. Buzgóság, áldozat nélkül nem lehet Krisztus mellett kitartani.

Krisztus a szeretetben nekünk adja Szívét, a Szűzanyát, a mi lelki Édesanyánkat. Csak egyet kér, hogy maradjatok meg szeretetemben.

Aki hisz bennem és megtartja parancsaimat, az nem kerül ítélet alá, átmegy a halálból az életbe. Minden cselekedetünk, mikor

Krisztus mellé állunk ítélet. Oda állunk a jobbára.

Jézus szemével nézzük a világot, Jézus kezét fogjuk és Jézus szívével szeretünk.

A vasárnapi szentmisén a szenvedő Jézussal való találkozás jegyében a betegek szentségében részesültek a rászoruló hívek.

A Szentkenetet az Úr a betegek javára rendelte, nem a haldoklóknak, az az utolsó szentáldozás. Az Úr Jézus a szentségeket úgy rendelte, hogy akkor kapja meg az ember, amikor szüksége van rá. A betegek kenetében az Úr kegyelme türelmet ad, könnyít, gyógyít. A szelídség, az Isten akaratában való megnyugvás, akaratával való azonosulás testi-lelki vigasztalást ad. Ha bűnben van, eltörli a bűnöt. Az ember odaadja magát és engesztelésül Krisztus halálában és feltámadásában vesz részt. A szenvedés vált meg.

Jézus Krisztus is engedelmességből vállalta a keresztfát, hódolata tökéletes Istenimádás, Istenszeretet. Végérvényesen és visszavonhatatlanul odaadjuk magunkat a Úristennek.

Keresztény ember halálával a Szentkenet révén Jézus Krisztus halálában és dicsőséges feltámadásában részesül. A halál csak átmenet a földi életből az örökkévalóságba.

Zimonyi Emerika

A betegek szentségének kiszolgáltatása előtt kapott pápai áldás szövege:

Az emberiség megváltásának szent titka által engedjen el nektek a mindenható Isten minden büntetést a jelen és a jövő életben. Nyissa meg nektek a mennyország kapuját és az örök élet örömeibe vezessen el titeket. Krisztus a mi Urunk által.

Ámen.

A „PÉNTEKI” IFJÚSÁGI KÖZÖSSÉG

7. év. ...Alig akarom elhinni, pedig valóban 7 év telt már el azóta, hogy páran a frissen bérnalkozottak közül szeretünk volna hasonló jónak részese lenni, mint a „nagyok”, akik szombatonként ifjúsági közösségbe jártak. Akartunk volna hozzájuk tartozni, mert láttuk, és kicsit bepillantottunk életükbe: a szentmisék utáni beszélgetéseiket, programjaikat, táboraikat szeretünk volna magunkénak is érezni, de be kellett látnunk, hogy mi még fiatalok vagyunk hozzájuk. Rájöttünk, hogy saját korosztályunkból kell kialakítani egy csoportot. Ezeznél a kezdeti lépéseknél nagy segítségünkre volt Édesapám, aki felkérte Gaál Sándort a közösség vezetésére. Ettől kezdve csütörtökönként, az esti szentmisén együtt minisztráltunk, utána pedig a „pince” ifjúsági teremben kezdtük megalapozni közösségi életünket. Ekkor még nem volt neve a csoportunknak, de a „nagy” szombati fiatalság elnevezett bennünket, „NUDLIK”-nak.

Innen is meg szeretnénk köszönni Sándor atyának, hogy kezdeti lépéseinket támogatta, figyelemmel kísérte, és így kialakulhatott egy, a közösségért élő mag, akik tovább akartuk adni a lángot.

Mint minden csoport, közösség életében, úgy nálunk is voltak válságos időszakok, amikor felmerült a kérdés, hogy hogyan tovább, miért vagyunk együtt, fogadjunk-e be másokat, és egyáltalán: akarunk-e együtt maradni? Mindez talán azért volt, mert 13-14 évesen nem voltak tapasztalataink, nem volt összekovácsoló közös múltunk. Csak a „nagyokat” láttuk, ők voltak a minta, de persze őket nem másolhattuk, mert ők ők voltak, és minden közösségnek más arculata van.

Sokan jöttek hozzánk, és sokan el is mentek. de volt pár olyan lelkes fiatal, akinek fontos volt a valahová tartozás, és csak fogtuk egymás kezét, és nem adtuk fel. Azt hiszem, csak így lehet az, hogy még mindig együtt vagyunk.

Ekkor került a plébániára a frissen szentelt Kirner Zoltán atya, aki átvette patronálásunkat. Zoltán atya más szint hozott közösségünk életébe. Ekkor kezdődött történelmünk következő fejezete.

Találkozásaink napját áttettük csütörtökről péntekre. Ez sokkal praktikusabb volt, hiszen másnap nem kellett iskolába mennünk, és így péntek esténként tovább együtt maradhattunk. Innentől lettünk mi a PÉNTEKI közi.

Bizonyos szempontból minden könnyebb volt, mert már középiszolások lettünk: érettebb gondolkodással és valamivel nagyobb tapasztalattal rendelkezünk. Saját arculatunk kezdett kialakulni. Aki akkoriban került hozzánk, egy kiforrottabb közösséget talált, ahol már voltak szokások, hagyományok. Érezték, hogy itt valami egészen jó dolog lehet, és maradtak. De ehhez kellett a megelőző

hónapok, sőt évek. Azt hiszem, valamikor ekkor lettünk „nudlikból” közösséggé.

Elkezdünk kimozdulni a plébániai kisteremből. Mentünk egyházi könnyűzenei koncertekre, országos és regionális ifjúsági találkozókra és záródoklatokon vettünk részt. Így a péntekenkénti együttlétén kívül is számos élményt szereztünk együtt, egymással. A nyári táborok pedig különösen összekovácsoltak

évről-évre bennünket. Az első közös táborunk 3 éve, Kőszegen volt. 2 éve az Egerszalóki Országos Katolikus Ifjúsági Táborba készültünk. Az indulás előtti estén érkezett egy körtelefon, amiből megtudtuk, hogy elmarad a tábor. Éjfélkor pedig a következő körtelefonban adtuk tovább egymásnak, hogy hajnalban, azaz pár óra múlva indulunk Kalocsára. Ekkor különösen is megéreztük a Gondviselést, és megvolt az egymásba vetett bizalom, hogy el kell indulnunk akár az ismeretlen felé is, mert ha együtt akarjuk, akkor az biztos, hogy jó lesz. (Ettől kezdve közös szlogenünk, hogy „Isten útjai kifürkészhetetlenek!”)

A „pénteki” ifjúsági közö (Folytatás a 4. oldalról!)

Mielőtt elindultunk, csak annyit tudtunk, hogy valahol Kalocsán van egy üres „Cursillo”-s ház, amit elfoglalhatunk. Egy helybéli apáca, Genoveva nővér csodálatos lelki-gyakorlatot tartott nekünk minden előzetes felkészülés nélkül. Nem gondoltuk volna, hogy lehetséges, de ez a hét felülmúlta az előző évi közö-táborot, és minden elképzelésünket.

Tavaly a Jubileumi Nagytáborban Zánkán találkoztunk. Itt huszan egy többezres „egységnek” voltunk része. Egészen más, mint az előző közöis táboraink, de fantasztikus volt: együtt örülhettünk azzal a rengeteg hozzánk hasonló fiatallal. Itt, a Nagytáborban nem csak a Szombathelyi Egyházmegyéből, hanem az egész országból mi voltunk, mint közösség a legnagyobb létszámmal. Ez a KIM (Katolikus Ifjúsági Mozgalom) irodában már szervezésükre feltűnt, és elismeréssel érdeklődtek, hogy „kik is azok a pénteki közöisek Zalaegerszegről?” Az a zánkai hét felejthetetlen. Ugyanígy, mint a Római Jubileumi Ifjúsági Világtalálkozó. Oda sajnos mindenki nem jöhetett el, de heten ott lehettünk. Amit pedig ott átéltünk, az szinte leírhatatlan: bábeli zűrzavar, de egység, szeretet, Róma, Jubileum, Szentatya, Szent Kapu, 2 millió fiatal, örömkönyvek, ...Szentlélek... Fantasztikus.

Ezek a közösen átélt élmények mind-mind kis „ragasztóanyagok” voltak, amelyek azóta sem engednek szétszakadni, és egyre csak erősebben tartanak minket.

Így van az is, hogy amikor nyáron valakinek közölünk tollasozni támad kedve, rögtön indul a körtelefon, hogy az esti mise után(!) tollaslabdaparti, máskor, hogy társasjátékeket, vagy éppen csak együtt reggelizés, vagy vacsorázás a plébánián.

Természetesen mi is, mint minden más átlagos fiatal, hatalmasokat szoktunk bulizni: A farsangi bálban kötelező beöltözés van, és reméljük hagyománnyá válik, hogy ilyenkor együtt vagyunk a Jézus Szíve Plébánia fiataljaival. Ezen kívül tartunk tanérváró, majd nyárváró, és szüli-, valamint névnapos összejöveteleket. Az új évbe, évezredbe is eddig mindig együtt léptünk Szilveszter napján.

Az egyházközség életébe úgy kapcsolódunk be, hogy közöink adja a vasárnapi 9 órás ifjúsági szentmise énekkarának bázisát. Minden első csütörtökön részt veszünk és zenélünk az ifjúsági szentségimádáson és az év folyamán más alkalmakor is szolgáltunk. A teljesség igénye nélkül: halottak napján a temetőben, keresztelőkön, esküvőkön, karácsonykor, a szilveszteri éjféle misén ...

Fontos karácsonyi programunk minden évben, hogy ellátogatunk a Pózvai Szociális Otthonba, valamint a Gyermekotthonba, ahol végiglátogatjuk a lakókat, kis karácsonyi örömet csempészve a mindennapi magányokba. Ugyanezért tavaly háromszor jártunk a börtönben is.

A közösség lelki életéhez hozzátartozik a rendszeres imaélet, különböző katolikus szellemi témafeldolgozások. Fizikailag, szellemileg, lelkileg hordozzuk egymást. Már jópár éve annak is, hogy elhatároztuk: minden nap, pontosan 21 órakor egymásra gondolunk, és egy röpe fohászt mondunk egymásért. (Van, akinek este kilenckor ezért csipog a karórája.) Ez

egy nagyon aranyos és egyedi szokásunk.

A bizalmi légkör kialakulását segítik az őszinte és nyílt beszélgetések, valamint az „órangyalozás”. Az utóbbi azt jelenti, hogy kéthetente húzunk kalapból egy nevet, akiért a következő időszakban különösen is felelősséget érzek, keresem a társaságát, beszélgetek vele, imádozom érte, amiben tudok igyekezni segíteni őt, és próbálok részesedni örömeiben, gondjaiban. Így a személyek közötti kapcsolaton át a közösség belső kohéziója is erősödik. Ezért a péntek estéket már elképzelni sem tudnánk egymás nélkül a plébánia 3. emeleti kistermében.

Így van az, hogy a mérleg két serpenyőjében a játszás, szórakozás egyensúlyban tud maradni az imával, halk énekkel és csenddel. Ez a közösség jelenti mindnyájunk számára a második családot, amiért nagyon hálásak vagyunk a jó Istennek. Kívánjuk minden kortársunknak, hogy tapasztalja meg ugyanazt a közösségi érzést és összetartozást, aminek mi részesei vagyunk.

Marton Renáta

Még ma

Nem a szétfoszló álomsemmiben,
nem a vágy mézeskalácsországába jutva be,
nem a javulás labirintusán végigtapogatózva,
nem a kikövetkeztetett gondolatok szerint,
nem mitikus áttételeken át,
nem az anyagmegmaradás elve alapján,
nem irodalmilag és nem jelképesen,
nem is jövőre és nem is holnap, hanem

még ma

velem leszel a paradicsomban.

Görgy Gábor

A Mária Magdolna Templom kertjének és tágabb környezetének rendezési javaslata.

Templomunk kertjének helyreállítási tervét és tágabb környezetének rendezési javaslatát Szabadics Anita táj- és kertépítész készítette el 2000 évben, melyet az Országos Műemlékvédelmi Hivatal engedélyezett. A terv rövid tartalma:

A templom teljes helyreállításának elengedhetetlen része az épülethez kapcsolódó zöldfelületek **kertépítészeti rendezése**. A terület egyes részein a faállomány nagyon sűrű volt, a beteg, leromlott egészségi állapotú, száraz, felkopaszodott és ferde fákat, bokrokat már kivágták, tuskóikat kiásták.

A **kertben** az épületen kívül található Szent Flórián szobor, a Szentháromság oszlop, a kápolna bemutató terület és a Mindszenty József szobor képez súlypontot. A terepszintet addig kell süllyeszteni, míg a falak mentén vissza nem térünk az eredeti szintre. A lábazat helyreállítása is ehhez igazodjék.

Az épület és a jelenlegi járdasziget közötti területen alacsony cserjeállományt célszerű telepíteni, mely követi, de részben takarja is a terepszint változásait. Gyepfelület csak az északi oldalon a Szent Flórián szobrot, illetve a kápolna és a Szentháromság oszlop körüli területet keretezi, hogy az alacsony falak jobban érvényesüljenek. A templom fala mentén 60 cm szélességben 10 cm homokos kavics rétegre kiskockakő burkolat készül szolgálati járdaként. A jelenlegi aszfalt járdaburkolat helyére beton alaprétegre rakott kiskockakő burkolat kerül. Az északi oldalon a

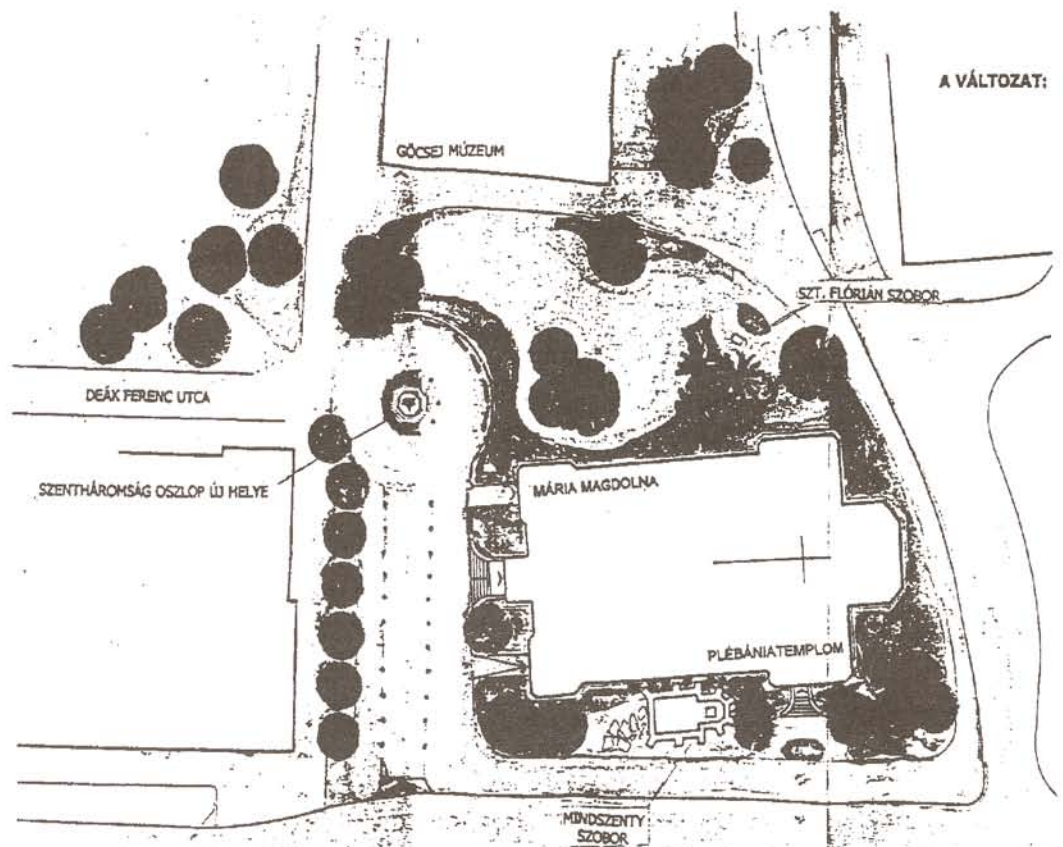
rossz műszaki állapotú és esztétikailag kedvezőtlen lánckorlát új öntöttvas oszlopokra cserélése is indokolt.

A tervezett állapot megvalósításához jelenleg nem áll rendelkezésre a szükséges forrás, ezért a munkákat úgy kell ütemezni, hogy az ütemek között is fenntartható, rendezett állapot maradjon fenn.

A templom és a plébániahivatal egykor közös telken állt, a két épület között kert volt. A háború után főforgalmi úttal szelték ketté a

tól délre ma beszorított helyzetben, egyoldalasan elhelyezett Szentháromság szobor méltó helyének megtalálására is. Az oszlop helyzetének megoldását sürgeti, hogy a közvetlen közelében található kápolnabemutató területén áll Mindszenty József bronzszobra is. A két alkotás számára kevés az épület melletti zöldfelület.

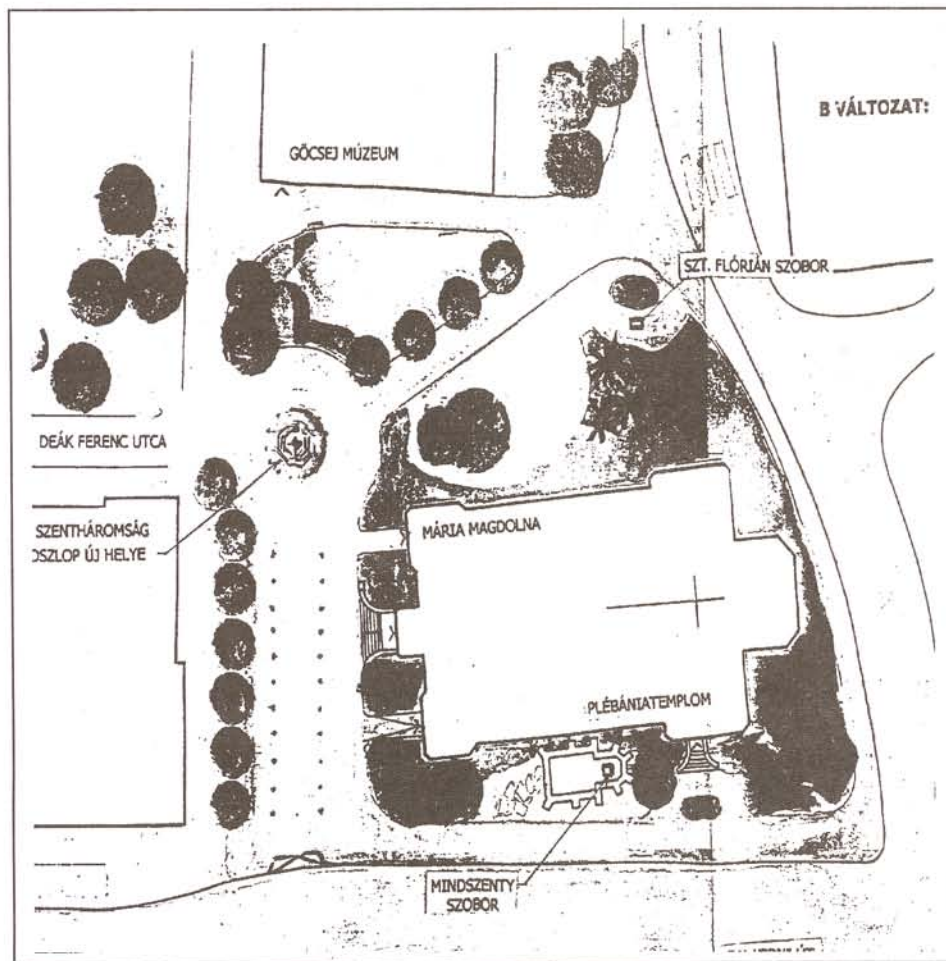
A terv a **templom körüli terület** rendezésére két variációt javasol. Mindkét esetben a Szentháromság szobor a főutca tengelyében, annak

területet. Ekkor helyezték a Szentháromság szobrot a templom oldalához. Az Önkormányzat részéről felmerült a templom körüli forgalmi rend felülbírálásának, a **felesleges útfelületek megszüntetésének gondolata**. A templomot keretező utak közül egy megszüntethető. A forgalmi átszervezés lehetőségét nyújt a templom-

lezárásaként helyezkedik el a templomtól északnyugatra. A templom előtt nagyobb felületű, igényes burkolattal ellátott tér kialakítására nyílik lehetőség, amely ünnepek alkalmával gyülekezőtérként, egyébként közlekedőtérként funkcionál (lásd: helyszínrajzok). (Folytatás a 7. oldalon! ⇨)

A templomkert és környezetének rendezési javaslata. (Folytatás a 6. oldalról!)

A változat: A Múzeumkert és az addigra remélhetően helyreállított templomkert összekapcsolásával összefüggő park keletkezik. A gyalogos forgalom a múzeum előtti útra terelődik. Nő a terület zöldfelületi értéke, a felújított templomhomlokzat megkapja méltó előterét, és a Szentháromság szobor is körbejárhatóvá válik. A szobor mögötti pihenőhelyről kedvező kilátás nyílik mind a Széchenyi tér, mind a Deák F. utca felé. A Deák F. és a Göcsej Múzeum mögötti épületek kiszolgálása, az üzletek feltöltése a templom előtti tér korlátozott gépjárműforgalmú középső sávján keresztül történhet.

B változat: A templomot északról határoló útszakasz nem szűnik meg teljesen, csak felülete csökken és gyalogos zónával egyező burkolatot kap. A gyalogos forgalom nem terelődik át a múzeum bejárata előtti járdára. Mivel a terület tagoltabb marad, zöldfelületi értéke kevésbé nő, a szobor áthelyezésével járó előnyök azonban azonosak az „A változat”-nál leírtakkal.

Tájékoztató munkacsoport

John Henry Newman imája

Istenem, Megváltóm, maradj nálam! Tőled távol ellankadnék és kiszáradnék. Ha megmutatod magad nekem, újra feléledek. De hogyan tarthatnálak meg téged? Sehogy, csak kéni tudlak: Uram, maradj velem, mert esteledik! Maradj velem, amíg a halál ki nem vezet ebből a siralomvölgyből! Igen, Jézus, maradj velem mindig! Ha természetem erőtlennül roskad össze, akkor ezután annál bőségesebben árasztod rám kegyelmedet.

Te vagy a fény, amely soha ki nem alszik, a láng, amely mindig lobog! Maradj velem, és ennek a fénynek a ragyogásától megvilágosítva magam is fény leszek, amely másoknak világít.

De ez a fény tőled ered, tőlem egy sugara sem. Olyan vagyok, mint az üveg, amelyen keresztül másoknak fény lesz. Világosítsd meg őket fényeddel, ahogy engem meg tudsz világítani. Hadd hirdessem dicsőségedet, igazságodat, akaratodat! Nem hangzatos szólammal, hanem szentjeidhez hasonlóan a tevékeny szeretet csendes erejével végig egész életutamon, szívem őszinte szeretetével, amelyet neked adok.

Örömmel értesítem, hogy Isten kegyelméből
Dr. KONKOLY ISTVÁN
püspök úr

2001. június 14-én, csütörtökön,
délelőtt 10 órakor
a szombathelyi Székesegyházban
ÁLDOZÓPAPPÁ SZENTEL.

ELSŐ SZENTMISÉMET

2001. június 16-án, szombaton,
délután fél 6 órakor
mutatom be a zalaegerszegi Mária Magdolna
Plébániatemplomban.

Mindkét ünnepre szeretettel hívom és várom!
Németh Norbert

Áldd meg, Uram, mindazokat, akik
életpéldájukkal és imáikkal oltárodhoz
segítettek!

JÓ volt olvasni:

WEÖRES SÁNDOR HARMADIK SZIMFÓNIA

Madárka sír, madárka örül,
míg piros gerendái közül
néz a hatalmas —

Küldd néki töretlen álmodat,
míg magad vagy a vadász, meg a vad,
nem szűnhet kerge futásod.
Győznöd se lehet, veszned se szabad:
a hályogos sűrűség alatt
vermed hasztalan ásod.

Kinyílik a táj,
lehunyódik a táj —
az üresség öntözi szélét!
A rét, a liget
itt mind a tied,
de nem lelhetsz soha békét.

Az élettelen avar is röpül.
Ne hidd, hogy rögben alhass.
Madárka sír, madárka örül,
néz a hatalmas.

A múlt se pihen:
új percek méreg-csöppjeiben
elomolva őrzi részét.
A holt vadlúd, bár tolla se lebben,
röpül a zúgó szárnyú seregben
s röptében üli fészket.

A jövő nem vár, előre arat:
a most ömlő sugarak
a holnapi gyermek
rózsás bőréről csiripelnek.

Ne kérdd a veremtől jussodat.
Te vagy a vadász és te vagy a vad
s távol, a hatalmas: az is te magad.

Több, mint harminc éve talákoztam Weöres Sándornak ezzel a versével. Már előtte is olvastam, de azon kívül, hogy szépnek találtam, nem ragadott meg. Aztán egy előadóművész barátom, Fenyő Ervin előadásában személyesen megszólított. Nem tudtam pontosan megfogalmazni, hogy mi bűvölt el benne, de éreztem, hogy közöm van hozzá. Aztán az idő múlásával egyre inkább úgy tűnt, rólam szól ez a vers, és hol egyik, hol másik része érvényes rám a különböző életszakaszaimban. Most épp úgy érzem, hogy kiléptem köreiből, vége a „kerge futásnak”, megérkeztem. Az a bizonyos madárka odaröppent a kereszt tövéhez, odabújik, megpihen Krisztus keresztje alatt.

Ő odafönn
merev csillámú közöny,
és sorsba burkolt lénye ideleenn
rengés, mely sohasem pihen,
s a két arc: az Igaz és a Van
összefordul mámorosan,
mint a Nap meg a tenger
nézi egymást ragyogó szerelemmel.

Küldd néki töretlen álmodat!
mert szíved éber-álma,
mint légen a pára,
átlódul a pályán
s fönn sajog a menny hajnal-koronáján.

Madárka sír, madárka örül,
míg piros gerendái közül
néz a hatalmas —

Kereplőként üződ körbe magad,
rab vagy, de keserved álma szabad
s igazad az álom, a röpke!
A szikla, ha rávésed jajodat,
többé nem szikla: élő te magad
s föllibben a fellegekbe!

Kinyílik a táj,
lehunyódik a táj —
az üresség öntözi szélét!
Sugarak izzó füzére alatt
meglélheted százszor sírodat,
de nem lelhetsz soha békét.

Az élettelen avar is röpül.
Ne hidd, hogy rögben alhass.
Szél körme kapar a sír körül,
és vallat a fény, a hatalmas.

Te vagy a vadász és te vagy a vad
s a pálya is, minden te magad
madárka sír, madárka örül
piros gerendák közül kidagadva
tág szemmel nézel magadra.

Havva
Vágvölgyi Éva

Emlékezve készülünk

Olyan könnyű megtenni, de olyan nehéz szavakba önteni, mondatokká formálni azt, amit teszünk, amit szeretettel adunk, ami a mindennapi munkánk állapotbeli kötelezettségeink mellett megédesítik, szebbé, tartalmasabbá varázsolja életünket. Szent Ferenc hálaadó szavai jutnak eszembe, miközben megpróbálom leírni azt, amire emlékezve készülünk.

„Te vagy a jóság, Te vagy minden jóság,

Te vagy a legfőbb jóság,
az Úr és igaz Isten.

Te vagy a szeretet, Te vagy a bölcsesség, Te vagy az alázatosság,

Te vagy a biztonság, Te vagy a megnyugvás, Te vagy az öröm és a vígasság.”

Szükségünk van arra, hogy szolgáljunk, hogy örömet szerezzünk testvéreinknek. Igen, ilyenek, erre teremtette, alkotta Isten az embert.

Milyen csodálatos dolog segíteni, mert ilyenkor lelkünk sokkal közelebb ke-

rül Istenhez. Feltöltődünk, a Szeretet Tüze lobbantja lángra a szíveket. És ez az éltető Szeretet mindent elrendez, minden akadályt elsimít. Perceket, órákat, időpontokat tud egyeztetni, hogy minden sikerüljön. Segít meglátni szomorút, vigasztalni csüggedőt, látogatni a beteget, a magányost. Segít látva látni és hallva hallani.

Úgy érzem érezzük, hogy gyűjtven ebben a nagybőjti időben a jó cselekedeteket, önmegtartóztatásainkat, melyeket a Szent Kereszt tövében leteszünk, hogy Húsvét Fénye beraagyogja életünket, emlékeznünk kell egy pillanatra a karácsonyra. Mi boldogan vittük csomagjainkat a Pózvai Gyermekintézménybe szívünkben arra gondolván, hogy cselekedetünkkel melege, puhára béleljük az általunk, bűneink által oly nagyon keményre sikeredett betlehem-i jászlat. A megszokott nyüzsgés helyett valami nagy izgalom érződött a levegőben, sejtelmes mosoly és boldogság árad az

otthon lakóinak arcából. Éreztük, hogy most valami különleges dolog fog történni. Pillanatokon belül Betlehemet varázsoztak, énekeltek, verseket mondtak, megelevenítették Jézus születését. Arra gondoltunk, hogy mennyi türelemre volt szüksége az ápolóknak ahhoz, hogy mindezt betanítsák. Ekkor szívembe megszólalt Szent Pál szeretethimnusa: „... a Szeretet türelmes...”

Ők boldogok voltak, bennünket boldoggá tettek és észrevétlenül megszületett Jézus a szívekben. Varázslatos pillanatokot éltünk át. Mi akartunk ajándékozni és megkaptuk a legnagyobb ajándékot, az Isteni Gyermeket, ott Pózván a Gyermekintézményben. Mert Jézust biztosan megtaláljuk a legkisebbekben, az elesettekben, a segítségre szorulóknak.

Áldott légy érte irgalmas Megváltónk!

Plébániai karitászcsoport

A hónap szentje:

Szent Márk evangélista

Szent Márkról nem beszélünk túl sokat. Ismerjük őt annyira, mint a négy evangélista egyikét, megemlékezünk róla minden évben ünnepnapján, április 25-én.

Márk nem volt Jézus tanítványa, hiszen még gyermek, amikor Jézus meghalt és feltámadt. Édesanyja viszont jól ismerhette Jézust, amiről az apostolok cselekedeteiben többször is olvashatunk. Valószínű, hogy az ő házában volt az utolsó vacsora és az első pünkösdi Szentlélek várás.

Márk Jézus feltámadása után lett az első keresztények egyike és

valószínű, hogy Szent Péter apostol keresztelte meg őt.

Azt is tudjuk, hogy Barnabás, Márk nagybátyja volt. Márk sokszor elkísérte Pál apostolt és Barnabást tanító útjaikra.

Szent Márkot azonban a legszorosabb kapcsolat Szent Péter apostolhoz fűzte, a vele eltöltött idő eredménye lett, hogy Márk megismerhette Jézus életét Péter apostol prédikálása alapján. Ő írta le mindazt, amit hallott, olyan apró részletességgel, ami a másik három evangélistánál nem található.

Szent Márk evangélista 100 körül vértanúként halt meg. A szenthatyományból tudjuk, hogy húsvét ünnepén a liturgia közben támadtak rá, nyakára kötelet kötöttek és így vonszolták el.

Istenünk, te Szent Márk evangélistát kiválasztottad az evangélium hirdetésének fonséges hivatására. Kérünk, nevelj minket tanításával, hogy hűségesen kövessük Jézus példáját.

A QUO VADIS ifjúsági közösségből:

Raj Eszter

Isten jelenlétében élni

Barsi Balázs gondolatai Newman-ről, megtérésről, életszentségről

Március 19-én, hétfő délután a Mindszenty kápolnájában 12-16 éves fiatalok várakoznak egy előadásra, s közben azt találgatják magukban, mit is mondhat nekünk egy idős atya, le tudja-e kötni a figyelmünket, s egyáltalán, hosszú lesz ez a beszéd?

Az atya derűs kedvében van. De nem a kedélyállapot vagy az olykor-olykor fellobbanó indulat az, amitől rászzegeződik minden szempár, s ez a nagy csapat kamasz csendben figyel mindvégig. Isszuk a szavát. John Henry Newman-ről mesél, arról a XIX. századi lángelméről, akit 15 évesen egy magányosnak induló szünet során egyik tanára ébresztett rá arra a valóságra, melyhez azontúl mindvégig ragaszkodott, s melyhez egész életét igazította: Isten lát bennünket, tudja létezésünket, ismeri szívdobbanásunkat, s körülölel minket. Newman nem hagyta magát befolyásolni a külvilág véleményétől, nem vette át a környezete diktálta értékeket. Ez persze harcot és botránnyokat is jelentett, hiszen az anglikán egyházból kellett megtérnie s nem áttérnie! a katolikus egyházba. De vallotta: inkább az életszentség, mint a béke, inkább az igazság keresése és az a szerinti élet, mint a nyugalmas megalkuvás. Vajon mi mifelé hajlunk sokszor? A békességet vagy az igazságot választjuk? S egyáltalán, tudatában vagyunk-e annak, hogy mekkora kegyelem

az, hogy a katolikus egyházba születtünk?

A hit igazságainak keresése juttatta el Newman-t arra a felismerésre, hogy a dogmák, a hitigazságok fejlődnek. Mit lépne egy szektás, ha megkérnénk, gondolja végig, hogy az utolsó vacsorából aznap valóban nem lehetett volna megszerkeszteni a 2000 év múlva bemutatott katolikus mise menétét, a katolikus miséből viszont vissza lehet menni az utolsó vacsora termébe? Ahogy egy 50 éves emberben benne lesz a 15 éves énje, de egy 15 évesből nem lehet megszerkeszteni az 50 évest. Ugyanez a helyzet Máriával kapcsolatban. Az apostolok korában nem létezett a mai Mária-tisztelet, de hogy ez kifejlődött, azért egy valaki felelős, az Atyaisten, aki elküldte Gábriel arkangyalt és egy egyszerű asszonynak azt mondta: *Kegyelemmel teljes*. Ha Mária az Atyaisten számára nem egy közönséges zsidó asszony, akkor számunkra sem lehet az. Ahogy tehát a mai katolikus egyház Máriát tiszteli, abból vissza lehet menni az Angyali üdvözletre.

Newman végül is Néri Szent Fülöp rendjébe lépett, s XIII. Leó pápa bíborosi címet adományozott neki. Mikor egyik unokaöccse megkérdezte, kik a nagyobbak: a bíborosok vagy a szentek, ő igazi gondolkodóként válaszolt: a bíborosok ehhez a világhoz tartoznak, a szentek az

eljövendőhöz. Mikor „meggyanúsították”, hogy szent, ezt teljes mértékben elutasította, s valóban, az igazi szent nem tudja, hogy az, mert nem a saját szentségében gyönyörködik, hanem másokat szeret és elfelejti magát, és tudja, hogy mindazt, amije van, Istentől kapta, önmagában üres, és ezért a bűnösöket is szereti. Nem az a szent tehát, akinek nincs hibája, hanem akinek az életét nem lehet Isten nélkül megmagyarázni. Mi más hát az életünk, minthogy a szentségre törekedjünk? S vigyázzunk jól önmagunk és mások életére, mert 15 éves korban eldőlhet minden!

14-15 éves diákokat kérdeztem a hallottakról:

„Az atyát csak figyeltem, és amikor vége volt, csodálkoztam magamban, hogy ennyi idő eltelt. Amikor kimentem a kápolnából, ott várakoztam, odajött hozzánk és megáldott.”

„Az előadó kifejezésmódja érzékeltette velem, hogy mi is az igazi hit.”

„Elragadott a beszéde, és az a véleményem, hogy akit ez a beszéd nem változtatott meg egy kicsit sem, az elég közömbös lehet.”

„Megmutatta, hogy egy egyszerű ember is lehet példakép.”

„Remélem, hogy az iskolából többen átgondolták és levonták a tanulságokat.”

(8.a. osztályos tanulók)

Rohonczi Anett

„Én a magam módján hiszek!”

hallhatjuk egyre gyakrabban ismerőseinktől is a magyarázkodó, vagy éppen a kívülállást, elhatárolódást hangsúlyozó kijelentést. A valódi hit felnőtt személyiséget, felelős döntést kíván, ami nélkül a nyájhoz való csatlakozás a szokások átvétele hiányában az éltető forrás megtalálása nélkül, valóban csak halott formák ismételtetése. Mindenki másképp, más úton találja meg azt, ami megérinti lelkét, ami által a kegyelem életté válhat benne. Egyikünk a rózsafüzér imádkozásában talál rá, másikunk lelkét a gitáros ifjúsági énekek emelik magasba. Van akit a kis közösségek vonzanak, mást valamely szerzetes közösség lelkisége érint meg. Egyikünk a visszavonult, elmélyült imádságos életre kap meghívást, másikunk a szolgáló szeretet aktivitásában találja meg hivatását. Többek között ez a sokszínűség az, amit szeretek egyházunkban. Ezért természetesen úgy gondolom, hogy minden fiatalnak (és talán kevésbé fiatalnak is) kötelessége, hogy szüntelen keresse és kövesse azt az utat, melyre elhívást kapott. Mi az, ami mégis hamisan cseng a címben idézett kijelentésben, ami számomra csökkenti hitelét? Erre talán azon keresők útjának felvázolásával tudnék válaszolni, akik meglátásom szerint - végzetesen célt tévesztettek.

Az ilyen keresőknek a katolikus egyházhoz való formális tartozás után az első állomás általában valamely protestáns egyház tanításának elfogadása. Ez persze lehetne teológiai, hitbeli alapon is, többnyire azonban csak az a vonzó, hogy náluk nincs gyónás, vagy megengedett a válás. Ezt követően azonban a keresztyén tanítás is terhessé válhat és az életünkbe és cselekedeteinkbe még kevésbé "beleszó", amúgy is divatosabb

keleti vallások, vagy egyéb misztikus irányzatok következhetnek. Az ilyen keresés, "hitbeli fejlődés" végső állomása pedig az, amikor már semmilyen külső előírás sem szólhat bele életünkbe, a jó és rossz mértéke már nem valamely rajtunk kívül eső igazság, hanem mi magunk vagyunk. Ez az állapot, mivel a végső norma az "ÉN" (a katolicizmus, protestantizmus, buddhizmus, stb. analógiájára) a szó görög megfelelőjével egoizmusnak nevezhető. Ez az elnevezés pedig éppen, hogy nem a formai hasonlóság miatt, hanem tartalmát, lényegét tekintve határozza meg pontosan az új vallást, amelyben a jó és rossz forrása, **az Isten én vagyok.**

17. ÉLET VAN TEBENNED

Daniel Gardner
Marka Tamás

E - let van Te - ben - ned, e - ró van Te -
ben - ned, Re - mény van Te - ben - ned, ó Jé -
zus, É - let van Te - ben - ned, e - ró van Te -
ben - ned, Re - mény van Te - ben - ned, ó Jé -
zus. É - zus. Így o - csér - lek é - le - tem -
mel, És áld - ink min - den e - róm -
mel, Az é - le - tem - mel, min -
den e - róm - mel, csak Ben - ned van re - mé - nyem.
É - Jé - zus, Ben - ned!

Természetesen nem állítom azt, hogy aki keresve és hitéért megküzdve nem tud azonosulni valamely egyház (nagyobb közösség) hitével, ugyanezt az utat járja. Azt sem szabad elhallgatnunk, hogy mindannyiunkat súlyos felelősség terhel abban, ha testvéreink általunk Isten felismerhetetlenségig eltorzított képét látják és ezért hitünk és egyházunk nem vonzza,

inkább taszítja őket. A maguk módján hívók fenti, célt tévesztő keresése azonban mégis tartogat tanulságokat számodra.

- Ha nem olcsó öngazoló ideológiát, de a Végső Igazságot, minden lét és élet forrását keresed, azt őszintén, meg nem alkuvó módon tedd!
- Ha rendre olyan irányban találsz szimpatikus tanokat, ahol a mércét magad számára egyre alacsonyabbra állíthatod, biztos lehetsz benne, hogy rossz irányba indultál! Bár sokan mennek rajta, ez a széles út a pusztulásba vezet!
- Ha bosszant, vagy elriaszt az emberek tökéletlensége, ne feledd, ha mindjárt nem látszik is, máshol is tökéletlen emberek igyekeznek tökéletlen módon megvalósítani Isten akaratát! Alázattal fogadd el, hogy te sem vagy tökéletes, és vedd észre, hogy a világ jobbá tételét - fájdalom - önmagunkon kell kezdenünk!

Ha nem éred be azzal, hogy életedet az elfogyasztható és birtokolható javak szolgálatába állítsad, törekedj a legtöbbre, amit az életben elérhetsz! Keresd a lét, az élet, a lélek Forrását, hogy azzá válhass aki csak Te lehetsz Ő általa!

Tom

Országos gyűjtés az árvízkárosultak javára!

A március 18-án, vasárnap a Magyarországi Katolikus Egyház szervezésében tartott gyűjtés során plébániánkon **1.000.000.- Ft-ot** adományoztak a hívek. Az adományokat a Magyar Karitászhoz, a katolikus egyház hivatalos segélyszervezetéhez juttattuk el, és ők továbbadják a rászorulóknak. Hálás szívvel köszönjük a nagylelkű adományokat.

Megjelent volt plébánosunk, **dr. Szabó Gyula** főiskolai tanár hat kötetből álló dogmatika könyvsorozatának utolsó része.

VI. Rész: A megszentelődés eszközeiről II.

A főiskolai jegyzet minden kötete megvásárolható a sekrestyében 350.-Ft-os áron.

Családakadémia a Szent Család Óvodában

Április 28. (szombat) 16⁰⁰ dr. Varga József és Kata:
Hogyan erősíthetjük meg családjunkat?
Szeretettel várjuk az érdeklődő házaspárokat.

Egyházmegyei Családi Nap

június 2-án (szombat) 10 órától a Jézus Szíve ferences plébánián. A részletes programról következő számunkban tájékoztatjuk az Olvasókat!

Utazás Medjugorjéba

2001. augusztus 7-11.

5 nap és 3 éjszaka

Ellátás: reggeli és vacsora

Elhelyezés: Zarándokszálláson Citlukban.

Részvételi díj: 20 000.- Ft + biztosítási díj: 1 300.- Ft

1. nap: 18⁰⁰-kor mise a Máriai Magdolna templomban, majd indulás és éjszakai utazás.
2. nap: Érkezés Medjugorjéba, zarándokprogram.
- 3-4. nap: Keresztút a Krizsevác hegyen, látogatás a Jelenési hegyen, találkozás drogosokkal a Béke Oázisában, Jozo atyával Siroki Briegben és lehetőség szerint a látnokokkal.

Minden este szentmise és rózsafüzér imádság.

5. nap: Reggel indulás Zalaegerszegre, érkezés este.

Németh Travel Utazási iroda

Zalaegerszeg, Ady u. 13. Tel/Fax: 348-606

„Le fogjuk győzni ezt a kórt. Úgy érzem, van bennem erő, és a nővérem is segít.”

Anikó és Adrián egyedül, de együtt harcol!

70 százaléknyi gyógyulási esélyt jósolnak a nyirokdaganatos kisfiúnak. Fogjunk össze ismeretlenül is Adriánért!

Jótekonysági Hangverseny

Plébániatemplomunkban 2001. április 22-én (vasárnap) 20 órakor.

Gordonka: Balassa Euniké

Orgona: Kiss Szabolcs

Tóth György

Méry Katalin verseit előadják a hittanra járó református és katolikus fiatalok.

Új szívvel szolgáljátok Jézust az új évezredben! Egyházmegyei minisztráns nap

Április 30-án 9 órától a Zárdában. Előadás, vetélkedő, ima, játék, kiscsoportos beszélgetések...

15 órakor püspöki szentmise.

Április 21-én Regionális Ifjúsági Találkozó Pannonhalmán.

Plébániánk külön autóbust indít!

A Gyermekünkért 2000. Egyesület 2001. április 21-én (szombat) **autós kirándulás-t** szervez

Zalaegerszeg-Tátika-Darvas-tó-Zalaegerszeg

útvonalon. Indulás csak jó idő esetén 8 órakor a Liszt F. iskola parkolójából.

Jelentkezés a Szent Család Óvodában: Tel: 331-579.

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója
Megjelenik kéthavonként.

Szerkesztő: a Tájékoztatási Munkacsoport

Főszerkesztő és felelős kiadó: Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91. 8901 Tel.: 92/ 312-157

Tipográfia: Frimmel Gyula

Szedés és szövegszerkesztés: "Ⓢ-ségben az erő"

Nyomtatás: Göcsej Nyomda